

middels in geslaagd, in een jol aan het zinkende schip te ontkomen.

Het bootje is weliswaar lek gestoten, maar de held van de Biesbos kan nog net op tijd opgepikt worden door een hollands schip dat aan komt varen. Het blijkt „De lustige vreijer van Rotterdam” te zijn, waarop de beide Leidse studenten plaats hebben kunnen krijgen. Eén van hen heeft aan boord een amouretje aangeknoopt met de dochter van de schipper en is zo onvoorzichtig geweest haar te vertellen, dat zij, hoewel zich uitgevend voor Walen, eigenlijk Fransen zijn. Dit is aan de vader overgebrieft, die nu weigert de jongelui tegelijk met de opvarenden van de Sirene van boord te laten gaan, hen als gevangenen beschouwt en zijn reis naar het Hollands Diep voortzet.

Het weerzien van de geliefden is treffend. Clelia „ontwaakte uit hare onmagt in Cornelis’ armen. De dag van heden had haar tot rijpheid gebragt. Zij erkende de kracht der liefde, zij gevoelde zich haar onderdaan, zij wist nu, dat de gewaarwordingen, die haar vroeger als een spel waren voorgekomen, haar beheerschten”. En de dappere Jonkman „bevond zich in eene hoogst aangename verrukking van zinnen”.

Hoewel aan een dreigend gevaar ontsnapt, wachten het drietal nog meer beproevingen. In Willemstad, waar zij aan land gezet zijn, huurt Cornelis, die over een welgevulde beurs beschikt, een rijtuig met vier sterke Oostfriese paarden, dat hij van binnen „met al de zorgvuldigheid eens teederen minnaars” comfortabel laat inrichten met het oog op een opkomende vorst.

Op een koude novemberdag bereiken de verkleumde reizigers een boerenherberg, op een halve dagreis van Maastricht gelegen. De eigenaar, die zich als een aanhanger van Oranje ontpopt, onthaalt hen gastvrij maar waarschuwt hen voor het franse gespuis, dat de omstreken onveilig maakt met zijn stroperijen en in het bijzonder voor twee „wilde knapen”, blijkbaar Fransen, die kort tevoren hun intrek in de herberg hebben genomen en het blijkens hun gesprekken op een zekere Clelia van Vlieten gemunt hebben. Door een list van de waard weten zij over de bevroren uiterwaarden van de Maas voor de tweede maal aan hun belagers te ontkomen.

Dicht bij Maastricht moeten de Rotterdammers door het invallen van de dooi hun sleden verlaten. Als zij hun tocht te voet voortzetten, ontdekken zij tot hun schrik, dat hun de weg is afgesneden door oprukkende franse benden, die blijkbaar van zins